SIVE

LAVDES DEIPARAE VIRG. CONCEPTAE

LATINA, ET GRAECA, SOLVTA,
& vincta numeris Oratione Celebratæ à
Tribus ex inclyto Romani Seminarij
Clero Adoleſcentibus.

STEPHANO PALMERIO ROMANO.
IO. BAP. ALEXIO POLITIANO.
NICOLAO CODENO ROMANO.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

ROMÆ, Apud Franciſcum Caballum: M. DC. XXX.
SVPERIORVM PERMISSV

PRIMA SALVTATIO RITV ROMANORVM.
ORATIO.
HABITA A STEPHANO PALMERIO.

QVONIAM ex antiquo Salomonis oraculo præueni re Solem oportet, & ad ortum lucis adorare: Euigilandum nobis eſt A A ornatiſſimi, imò & Aurora ipſa nunc primum terris appulſa, noſtri diluculi mater, ritu Iudæorum occaſum tantummodo venerantium prorſus abolito, ſalutanda. Virginis enim magnę conceptus hic fœtura eſt illius diei, quam fecit Dominus, vt lætemur, & exultemus in ea. Hoc illud eſt mane, quo non manna vetuſtæ legis aere quiete colligitur, ſed recentis gratiæ nectar flante adoptionis ſpiritu per corda diffunditur. Hæc hora illa prima ſalutantium propria, qua ſi veteres olim rati Deos ſuos tunc potiſſimum aſſidere templis, figmenta numinum ſub Aurorã impiè ſalutabant, quid nos agere debeamus, qui hanc ipſam Auroram, Templum Dei ſimul terris apertum, ſimul incubante vero numine refertum videmus? Conſalutanda profectò eſt. Sed quo more?

Tres ego formas excipiendi primum luminis exortum fuiſſe reperio, quantum memini in præſentia: Vnam Romanorum cum alijs gentibus ferè communem, propriam populorum Atlantium alteram, tertiã Tyrijs hominibus peculiarem. Et primi quidem ſtatis hymnis ac cæremonijs Auroram, ceu diurni candoris Deam colebant. Atlantes vero populi, quod feruidus Solis calor regiones eorum exurat, & perdat Auroram illis infeſtam diris imprecationibus compellabãt. Tyrij deniq; in ſeruorum certamine de principatu ex anticipato matutinæ lucis aſpectu regnum auſpicati ſunt. Non deerunt igitur è Sodalibus, qui malos Dæmones, Atlantium inſtar eiulantes ad inimicæ Auroræ aduẽtum referant: alij etiam dominatum cęleſtis gratiæ in hanc Auroram præoccupatum more Tyriorum exponent. Supereſt vt nos communi ritu Ro-

manorum veterum, hoc eſt laudatione ac libatione Auroram orientis ſalutis quam breuiſſimè veneremur.

Sed nomenclatore aliquo mihi opus eſt ſuggerente nomen, quo pro luculentis meritis Heroinam hanc lucis appellem; quaſi verò non aureum ſit Auroræ nomen. Omen eſt ex candore ac nitore fauſtiſſimum.

Salue igitur Solis mater, ac filia è cuius etiam tanquam Spōſæ Thalamo procedet ille exultaturus vt Gygas; ſaluam te aduenire gaudeo ex noſtræ originis nocturna caligine ſine nube candidam, nulla cōtracta labe ſerenam. Et meritò ſane: cum enim Aurora Solis pictura ſit; vmbrâm non habet; imò cum ex communi matrice rerum Oceano qui amaritie cuncta conſpergit, oriatur, dulci tamen gratiæ rore tota perfunditur, rore qui neque gelu, neque ventis, nec niſi pura vndique nocte, ſtellarum opera concreſcit, & ſoluitur. Atque vt olim Luna Cæli, ſyderumq. regina falsò credita, à primo Solis autore Deo producta dicitur non mutila ac decurtato lumine, ſed Orbe toto plena, ac fulgenti vndique ſplendore colluſtrata, vt noctis lumini præeſſet & vmbris: ita vera Cæli, atque ſyderum Domina dum producitur tota vndiq; ita lucet ex Deo in tenebris, vt tenebræ eam non comprehendant, ita autori luminis relucescit, vt illam cum Angelo publico Cœli Caduceatore etiam nunc gratia plenam, hoc eſt, omnis expertem maculæ iure optimo appellemus. Quod ſi in primis illis voluptatis hortis roſam à ſpinis immunem emerſiſſe putant nonnulli ex ſapientibus: nihil minus huic Virgini, quam & Paradiſum Dei dixeris tribuendum à nobis eſt; cum Poetæ manus, ac lacertos Auroræ roſeos, vt pedes Themidi argenteos, Iunoni candidas vlnas: & glaucos oculos Palladi tribuerūt. Nihil aſperitatis, & offenſionis habuiſſe aliquando fruges enatas in Britanniæ regione quadam, ac proinde vuas abſq; acinis, mala punica ſine oſſiculis, ſine nucleis oleas, & ſimilia quæque ſine ſcrupulis apponi Regiæ menſæ conſueuiſſe dixerunt mirabilium rerum ſcriptores. Sed admirabilius illud videtur in vniuerſa ſcilicet poſterorum Adæ corruptela venire in lucem ſine vitio & offenſione vlla Pupam hanc vnicam, vtpotè libamentum Regis æterni, niſi velimus nectar ipſum immortalium nucleo aſperum, & male materiatum ſalebra fuiſſe. Non dubitauit antiquitas Inſulam Cretam à venenatis animantibus liberam credere, quod in illa Iuppiter inanis Deorum Rex veniſſet in lucem: verebimur nos immunem ab omni veneno, ac tabe criminis Puellam hanc celebrare, cum non in ea ſolum, ſed ex ea Iuuans omnia Deus emerſerit; quam non Inſulam dicas, ſeu iſtmum potius committētem Maria, dum ſinus eius, & Oceanum Diuinitatis immenſum, & noſtræ humanitatis anguſtiſſimum tractum attingit.

… ſanctam , ac tutam ſe ab omni vulnere (vt olim
…mnes exceptis pedibus fuit) fatali præſidio Numinis conſeruaret:
ca re obtenta clientes, & aulici reliqui Reginam deducentes, ac redu-
centes, vt Dominæ blandirentur, non eam proprio, ſed adſcito nomi-
ne Diuam inuulnerabilem ſalutabant. A mendacio conficta hæc
quantum conficiant pro veritate videtis; decuit enim vt Puella no-
ſtra, quæ non falſo humoris, ſed Amoris dulciſſimo Deo myſterijs,
etiam nuptialibus deſtinatur, in hac communi vitiorum ceu morta-
lium vulnerum plaga ſarcta tecta redderetur ab hoſtibus, vt eam me-
ritò innulnerabilem Dominam, intactam à culpa, & vt paſſim dicitur,
immaculatam conſalutare poſſimus. Sacra nempe res eſt, in nullius
ergo priuati bonis numeranda; tantò minus habenda in Satanæ hoc
eſt prædonis nefarij poteſtate. Ioui ac Plutoni vna cella dicari non
poterat ex antiquiſſimo plebiſcito; Et aram quidem cuicumque tan-
dem vel minorum gentium Deo conſecratam contingi nefas erat ab
homine cęde polluto, vel funeſta familia. Quid igitur audeat hic fu-
neſtiſſimus paterfamilias inferorum Lucifer; pollutus iamdudum
funere immortalium ad altare hoc ſupremo Deo ſacrum accedere,
tangere, complecti, contaminare? Quin potius nos ſeruitia miſera
confugiamus ad hanc aram ſalutis, vt ex eius amplexu liberi, ac tuti
prauorum Dæmonum vires, & inſidias irritas rideamus.

Verum quoniam ritus omnes impij ad religionem intaminatam
hæc Pietatis ara conuertit, reliquum eſt vt libatione aliqua ex con-
ſuetudine priſca ſalutationem inceptam abſoluamus. Scimus nec vi-
no, nec ſanguine, ſed vnico melle Auroræ libandum eſſe, ex præ-
ſcripto veterum Hetruſcorum. Non eſt igitur abeundum longius,
non eſt expectandum diutius, ſub Auroram, & per Auroram ipſam
quam colimus, diffluit ros gratiæ illaboratus, qui non vini, aut ſan-
guinis inſtar eſt (nihil enim cruenti mouet hic ira, nihil habet temu-
lenti voluptas) ſed melle matutino diſtillat in flores, & germina.
verè Cæli ſudor, & ſaliua ſyderum, imò verò ſuccus liqueſcentis in
nos Auroræ huius: Explicemus animorum noſtrorum vota, ceu fo-
lia liliorum, atque roſarum, & virginali dulcedine roſcidi, non tam
libationem, cum ſalutatione Virgini offeramus, quam nobis dele-
ctationem cum ſalute ex Virgine afferamus vt eius melle renati ac
vegeti, in hac deſerta bonis omnibus ſolitudine peregrinantes ad æ-
ternam Ciuitatem Solis, Auroræ noſtræ viatico, perducamur. Dixi.

AVRORAE SECVNDA SALVTATIO MORE ATLANTIVM.

ORATIO

Græca, Latinè ſic reddita

A IO. BAPTISTA ALEXIO POLITIANO.

VIX aperto lucis Orientis theatro ſcenam contumelijs importunis quotidie inſtruebant montis Atlantis Incolæ, & auroram ipſum diei caput, ac frontem ſublucanis conuicijs verberabant. Solem enim ipſis adducebat illa; cuius vicino, ac directo ardore lacerſiti plantarum incendium, exuſtionem camporum; corporum tabem animorum ferocitatem, ac rabiem contrahebant. Sed longè maiori obnunciatione dirarum Auroram, noſtram accipiunt Stygiæ vallis accolæ furioſi, dum primum illius conceptum ſingulis annis tanta veneratione recoli à mortalibus vident; illam ſiquidem, non ſerenum crepuſculum, ſed noctem intempeſtam, tempeſtatemq. noxiam incuſant, cuius procella flores Adonis, ac Veneris omnes decutiuntur, ac pereunt; illam Syrtim, ac ſcopulum, quo Comus, & Bacchus, deliciarum omnium naufragium faciunt, illam Barbaram, & efferatam arguunt, quæ tot Virgines forma, atque ætate molles, ac teneras è complexu parentum diuellat in cœnobiorum carcerem luctuoſis ſordibus, ieiunijs inglorijs, mancipandas. Illam publici latrocinij ream faciunt, quod principatum humani generis ab Adamo per duellionis actione damnato in Plutonis poteſtatem redactum ſumma violentia per filium eripiat, & Cælo redonet; illam nebulam, quæ vel Principi tenebrarum noctem offundit, ac tenebras; Viperam quæ Cerberum mordet, ac perimit; venenum, quod ſerpentes enecat furiarum; Illam peſtem Cantharidum, perditorum perniciem, mortis mortem, Satanam ſatanæ, Auernum Auerni proclamant. Iam quid hiſce contumelijs reſpondemus? Vtinam non niſi hunc in modum vituperare nos etiam poſſint hi Rabulæ.

TERTIA SALVTATIO EXEMPLO TYRIORVM ANTELVCIVS.

Carmen eroparthenicum ad Vmbras Sexti Cæcilij.

Iamb. ſen. octon. cum Throc. & hemiſt.

HABITA A NICOLAO CODENO ROMANO.

OPVS non eſt Auroræ dormientibus:
Mihi verò hoc uno opere eſt opus, vt Auroram conſpiciam;
Alios meridies excalfaciat: Ego Auroræ refrigeror.
Nam Tyrio ex ritu hic agitur: imperium datur
Prius occupanti lucis orientis iubar.
Hinc tempore intempeſto mecum ipſam Vigiliam
Coegi ſemiſomnem ad noctiſurgium;
Sed cogam & alios conuaſare è lectulis!
Surgite ſodales? Scilicet: Non muttiunt: profunditus
Noctis medullas ſorbent ſomni gurgites;
Quaſi non Bootes iam temonem verterit.
Sed bene ſit ſomno! Dormiant! ſine æmulis
Petemus Helenam hanc. Monte de ſuperrimo
Oculos per aſtra in circulum diſpartiam.
Spector cæli peritus; viſu erratico
Vnam venabor Venerem Auroræ pronubam.
Totus oculari in Argum mihi videor: ita
Studio videndi membra dant operam Opticæ.
Natura rerum improuida digitos decem
Articulos centum, cum ſexcentis muſculis
Intercapedinauit arctis artubus:
Lumina vix bina fronte introrſus abdidit:
In occipitio loculaſſet ſaltem alterum.
Tot homini poſt tergum inſidiæ, tot vigiliæ
Vndique ſunt exanthlandæ. Aether ſapit vnicè
Qui tot ſe ocellis noctilucis imbuit.
Vtinam quot ille ſub Auroræ aduentum exuit,
Indueret totidem nos ſub hoc crepuſculum.
Sed id ſolatur me, quod tantum lucrum ſine conſortibus
Circumſpectabo ſolus. Quid ſolus? miſer,

Cernere nequirem auſpicium tam pedeſtre poſtica exiens:
Centum; imò bis centum, imò centum centies
Hinc illinc video procos venire Pegaſinis greſſibus.
Ne tabula quidem Pytagoræ, ne Architæ quidem
Ingens logiſtica numerum ſine numero
Computet indigitans per ſiniſtram, & dexteram:
Tot Nebulonum antelucana hic conſluges inſiſtit
Gliſcere ad Auroram mecum conſimili via.
Quis credidiſſet? inferum è gurguſtijs
Erebo creati Centauri bicorpores,
Lapithæ, & Gygantes non ſine Dirarum agmine
Cum Pythone, & Chimæra & Hydra, & Cerbero
Venère contemplatum. Perij ſtirpitùs.
Præſtat domum redire, & cum cornicibus
Noctem edormire totam, quam manè vigilem
Cantare tantas clades cum luſcinijs.
Abibo. Sed quid hoc? nil ſanè hoſtiliter
Vt video geritur. Apparatu ſplendido
Inſtar triumphi feſtum hunc excipiunt diem.
Quis ille pompa inuectus amplifica puer
Procedit medius è ſepulcreto Stygis:
Riſum tenere quis poſſit? Vah monſtrum ridicularium.
Iam Therſites, iam Margites formoſus eſt;
Prævt hic homullus, fungus abortiuus Erebi:
Caput eſt illi quadrantal: intus latè ſpatiatur Nihil.
Effoſſus oculo Vlyſſis terebella minus
Gygas videbat Poliphemus, quam noſter hic
Pygmæus Tyreſias, ſolum vaticinans infortunia,
Alta lepra Scabioſus, illotus, niger.
Vt conquiniſcit totus accliuis? nequit
Ad aſtra tartarinam frontem exporgere:
Ita gibberoſus terræ incumbit camelino tergore.
Talpa eſt, & Talpa natus, ſorex Tartari;
Monſtrum eſt turpificatum, mera eſt informitas.
„ *Quam libenter illi dorſum dedolarem fuſtibus?*
„ *Quis quis eſt, ignotus eſt: ſi quis illum noueris*
„ *Cedo nomen, & pignus dò*
Sed flenda in riſu medio eſt illi ad dexteram
Regina Monogramma exucta ſine ſanguine
Sanguinolenta, inanima corporata ex oſſibus ſine corpore,
Funeſta infunerata, funus ipſa cum ſit. ſcilicet,
Mors illa eſt, cui ſub Lunam viuunt omnia
Triſte ſatellitium circa ſe ferruminat
Orci curas tabificas & ſitim, & famem,
Maciem, ſenectam, lacrimam, ſuſpirium
Laborem, ærumnam luctuoſa cum lue.
Acherontis imi concit inter homines conciliabulum.
Et vlceroſus Puer hic ſpurium hanc fœminam

[illegible] noueris
» *Cedo nomen, & pignus do.*
Aegypti primogenitos percuſſos habet
Præ ſe in cateruas. Imo quod mirum eſt magis,
Tempeſtuoſam mulierem una cum adoleſcente maligno
Agit ante currus. Illa gratis barbara,
Cordis inops, animaque vaga omnem pectore
Sitit vt Cyclopes, gliſcit Leſtrigonum fame, deſpumare Phroneſim
Lacte Caracalla paſta nepotatur per cædem, & ſanguinem.
Minime Romanam Roma Tulliam dilacerando patri,
Superaurigari diceres. Circum vibrat.
Neronis enſem de Bagoa perfida
Ductum vagina regijs ex oſſibus
Confecta · inde / ~~*Et fluctus illa*~~) *& ſcopulos, & ferrum, & faces*
In corde geſtat. Mars ferociſcit minus,
Et furit Enyo furia furiarum minus:
Quæ nam illa ſit? ipſam dixeris iracundiam
Freno ſolutam, fomite incenſo efferam.
Adoleſcens contrà viola fartus, & roſa,
Diuitijs, delicijs, munditijs belle agitat ætatulam
Elumbem, eneruem, exoſſem: nempe hic eſt merus
Frutex Adonij Paradiſi, calamus abſque internodio,
Ita mollicellè fluctuat ex quolibet auræ ſuſpirio,
Tenerior eſt Columbulo, & Paſſercula:
Per vultum implumem multa diſcurrit venus,
Totus olet Helenam; ſponte ſe Paridem facit;
Oculi natant flauentes, quorum ex humido
Diſpungitur ignis nube cedit Solem exprimat.
Capillus haud illi inanimis: gemma graui
Animatur ipſo in vertice: nam pars crinium
Tutulata in altum caſpitem progerminat
Adamantem multi-florem frondes concinnante Iaſpide.
Altera coma pars calamiſtrorum calamitas
Vexata ferro cincinnatim reciprocat
Ròtatiles circellos, antèpendulam
Diuerberata frontis appendiculam.
Decet hoc Arachneo labyrinto claudier
Crebrum illud, monſtrum inſania leuiſſima.
Tertia comarum partitio, tenet vniuerſum Arabiam
Sic olet vnguentis, ſic ducente Amarato
Deſcendit nunquam caſa caſaries auro diſcriminans
Ceruicem, tenerum illum cylindrum alabaſtrinum,
Ludit, ſaltillat, cantitat, comeſt; bibit; miſer eſt tamen,
Vix audit, cuncta palpat, & nihil videt,
Viſco impeditus, laqueo irretitus, face
Sucenſus, telo infixus introrſum gemit.

Furor ergo hic eſt, & Amor, ira atque Cupiditas.
At ſcabioſus noſter Ganimedes Plutonis, dum caſpitat
Cruribus iniquis, iram icit ſtimulo, Amorem illecebra lacit
Dans nutrimenta ſomiti in duplex malum.
„ *Quam libenter illi crura falce dura inciderem.*
„ *Quiſquis eſt, ignotus eſt: ſi quis illum noueris,*
„ *Cedo nomen & pignus dò.*
Verum quid eſſe hoc dixerim? male olidus
Bombalio noſter caluitium papauere.
Iam laureatus, ſeu triumphales rotas,
Serpentis tergum inſcendit, illius reor
Serpentis, cuius ſibilo Eua dum ſtudet,
Diſrupta Mundi ſoluitur falicitas.
Namque ipſe Eques roſtratus, abnormis puer
Pomum comminuit morſu, quo depaſcitur
Quicquid ſalutis erat, quicquid erat gratia.
„ *Quam libenter illi dentes ore toto extunderem.*
„ *Quiſquis eſt, ignotus eſt: ſi quis illum noueris*
„ *Cedo nomen, & pignus dò?*
Sed illum ex hiſce teneo iam veſtigijs,
Male feriatus iſte peccatum eſt merum.
Vitians originem, quod Ada perfido
Dente apprehenſum in nos ſeceſſit denique.
Monſtrum hoc aqua luſtrali illuſtratum ſubito extinguitur?
Vnica medela huic vlceri eſt ablutio.
„ *Quam libenter Tybri toto mergerem immundum canem.*
„ *Quiſquis eſt, iam notus eſt: ſi quis illam ceperis.*
„ *Tege lymphis, & nullus eſt.*
Sed quid, me miſerum, video? vt Orientem rapido pede petijt?
Eſt ibi lacuna, generis humani Palus
Veluti Maotis, vnde cuncti fluximus,
Originis, inquam, noſtra conceptabulum.
Illò ſe ſe inſert improbus: vt plaudit ſibi
Lutum in canoſo gurgite? in limo natat,
Spargit Venena, tabo corrupit locum.
Quin etiam totis retia diſpergit locis.
Inhiat Columba Calitum, bubo ſtygis.
Aurora timeo: ah ne illam fada commaculet lues.
Occidimus: exulatum ſpes omnis abijt.
Nam ſi pertranſit illhac Aurora, illicet,
Fadè inquinata haud aperiet, puto, diem.
Quo ſeruitutis aſperum excutiam iugum.
Verum quid hoc? Aurilla gracilenta, vagula
Animula matutina ſuſpiraci ſtrepit anhelitu:
Credo ſingultit, quoniam deſperat diem.
Quin etiam pra dolore, rore perpeti
Guttatim contabeſcit illacrumans Polus.

Et tenuis Aura in ſibilo appellit Deus.
Cęli ſereni vultus arriſit; prope eſt
Alcyonis ortus; Diua pacis oriens;
Mox concipitur; fauete: imò complaudite?
Nam video iuuenem cęlitem adaperto ęthere
Conſulgurita noctis excidio inclytum.
Vacare terris; cuius adſpectu obuius
Aureſcit aer: quis Auroram hic pernegat!
Offuſa multa lucis alluuio comis
Inundat: lętitia in oculis portum tenet.
Pharetram ſagittis exuit, attollit facem
Lucidior ipſe: ſoluit auram de ſinu
Magiſtram amandi, fertilem laudum Charim.
Agnoſco iuuenem: flammis erudijt mei
Cordis medullas, oſſibus ignem combibi.
Amor eſt, Amorum Cęſar immortalium.
At ſecum ab Auſtro matronam Auguſtam, ęthere
Pręgnante natum propero deducit gradu.
Spirat beate, viuit ambroſio halitu,
Vegetata largo nectare, Amoris Aſſecla.
» *Quę ſit illa non dum conſtat illud vnum dixerim:*
» *Quid quid eſt, Amoris eſt: nemo iam me amauerit,*
» *Tanto Amori ſi cor non dò.*
Fulgurat in oculo duplici triplex Charis,
Innocua flammis. Candor hinc pure nitens
Vultum elaborat illi opere lactario,
Pudor inde locat illi operam purpurariam,
Ita mixtim, atque inſertim virtutis introlucreſcit color.
Helenam dixiſſes, niſi pacem ſtabilem daret.
Venerem ne dicas: integra eſt dic Cynthiam
Sed pulcriorem Cynthio: ſic geſtat in vultu diem.
Aſtrorum venia. Moſe lucet mollius
Redeunte ab alto Numinis conſortio.
» *Quę ſit illa non dum conſtat: illud vnum dixerim:*
» *Quidquid eſt, Amoris eſt: nemo iam me amauerit,*
» *Tanto amori ſi cor non dò.*
Mundo Rebecchę multiformi fingitur,
Vultu Rachelem pingit; ſed fœcundior
Lia eſt feraci. non tot immortalium
Origo Cybele dicitur fundaſſe familiam Ioui,
Quota hęc progenie Cęlitum inſtaurat domos.
Zephiro ſonante largitus, laurę potens
Vertigo circumlata vibratis comis
Stipat caterua gemmarum Auguſtum caput,
Quibus augurale pectus magni antiſtitis

Sed clauum, quo ſuperbientem Siſaram
Infixit Erebo mulier. ita bello vndique
Parata Diua, pacis aſſiſtit Deò.
,, *Quæ ſit illa non dum conſtat: illud vnum dixerim,*
,, *Quicquid eſt, Amoris eſt: nemo iam me amauerit,*
,, *Tanto Amori ſi cor non dò.*
Virgam Moſis fatalem diuini potenti manu rotat
Dotale ſceptrum; cuius ad nutum fidem
Mutant elementa. Eritbræ extimefacti vada
In aſtra ductis Alpibus vndoſis patent
Subſtrato calle. Virga contactu leui
Limoſum euerrit, ſolidat & ſalis ſolum
Sterilem recenti flore fœcundans viam.
Quin bæc Antiſtes Cælitum, dorſo inſidens
Quadrupedem frenat Vnicornem, noxijs
Equum venenis noxium; cuius furor
Omnis pacali Virginis cadit ſinu.
Vno hoc præſente fontibus tuto bibit
Aphrica, venenis diſpalatis illico.
Sed longè melius corde diſpeſcit meo
Mæroris omne virus innocua hæc charis.
,, *Quæ ſit illa non dum conſtat: illud vnum dixerim,*
,, *Quidquid eſt, Amoris eſt: nemo iam me amauerit*
,, *Tanto Amori ſi cor non dò.*
O nos beatos. video, nec fallor, graui
Flagro immortalis luminis acciſa inferum
Turmæ recedunt. Fronticornis Alipes
Cornu ſalubri tetigit immundas aquas
Noſtræ lacunæ! nullus eſt peſti locus,
Nullus veneno! nec ſatis; Virga imbuit
Viam Virago hæc plurimo flore ætheris.
Internitentis lacteus Cæli nitor
Non eniteſcit nocte perilluſtri, præut
Nitet hæc Nitela, thalamus inſtructus Deo.
Scarabæus ille noſter infecta re repedauit Domum,
Piſcator malè retibus irretitus ſuis,
Buccisque fœculentis ſecum muſſitans
Sero ſapimus, inquit, anteuertit Gratia.
Hinc ego rem intelligo. Diua, quæ tergens locum
Latè parauit Numini dignum thorum
Gratia qua nil eſt gratius à Deo, fuit,
Illa ſtrenua, flexanima, Verticordia.
Hæc prior Auroram aſſequitur: illi ergo vnica
Lege Tyriorum Mundi regnum contigit.
,, *Surge nunc Aurora ſurge, tuque Victrix Gratia,*
,, *Poſſide, per me licebit, principatum cordium.*